

החנות של אבא ואמא

אמליה לאו קרלינג

**קליפ-קלופ-קלופ אני שומעת את החלבן ואת עגלתו הרתומה לפרד.
הוא מצלצל בפעמון שלנו ומשאיר שני בקבוקי חלב ליד הדלת.
קליפ-קלופ-קלופ ממשיך הפרד לאורך הרחוב. פעמוני הכנסייה
מצלצלים, תרנגול קורא. האחים והאחיות שלי יוצאים בדרך לבית
הספר. כך מתחיל היום.**

אמא ואבא פתחו חנות. חנות סינית בעיר גואטמלה. הם מוכרים כפתורים, סרטים, חוטים ובדים. הם מוכרים גם פנסי ניר, כדורים פלסטיים, זיקוקי-די-נור ותמרוקים. מחטים, כפפות לבנות, מפות שולחן, בקבוקי רוטב סויה.. בחנות של הוריי ישנו הכל. היא מפיצה ריח פרחים וריח של שבבים רטובים בהם מנקים את הרצפה. אמא סורגת בלי להביט על ידיה ומדברת בספרדית עם הלקוחות. הם קוראים לה דונה גרציה, אך בסינית שמה "הגברת שחיה בירח". אבא יושב ליד הדלפק ועושה חשבונות עם החשבוניה שלו. שמו בספרדית דון רודולפו, אך בסינית שמו הוא "אגם ריחני".

曾肖嫦
劉澤芬

אני מביטה על הרחוב ממפתן הדלת.
"באונס דיאס" בוקר טוב.

דון צ'ואו מסדר תמונות קדושים לאורך הקיר. אני מביטה על זו
בה רואים את האנשים הטובים שמובאים על ידי מלאכים
לשמיים ואת הרעים שמובאים על ידי השדים לגהנום.

**אל ציאגו האיש העיוור מוכר כרטיסי הגרלה. ראיתי איך אמא
בחרה את מספרי המזל וקנתה עשרה כרטיסים בבת אחת. פעם
היא זכתה בעגלה קטנה, אותה היא שומרת בחדר האוכל.
לה צ'ידרה אשת הממתקים מסדרת שורות סוכריות בארגז עץ.
כשאבא או אמא נותנים לי חמישה סנטבוס אני קונה מספיק
ממתקים כדי למלא את הכיסים שלי.**

**היום באו הנה סנטיאגו ומריה ובתם אלסיטה. הם באים באוטובוס
מכפר אינדיאני רחוק מכאן. שמעתי איך הם סיפרו לאמא שהם
גרים, כמו שגרו האבות והסבים שלהם, על גדת אגם שמסביבו
שלושה הרי געש. תארו לכם זאת!
הם באים לקנות חוטים צבעוניים כדי לרקום בגדיהם. מריה
מתכופפת מעל הדלפק וסוקרת את שורות החוטים הצבעוניים,
מסודרים כמו להקות דגים במים מזוגגים.**

**בספרדית עילגת היא אומרת: "ירוק התוכים, כחול השמיים, אדום הרימונים, כתום האש, מגנטה רעשני, וצהוב המנגו. אלה הצבעים מיערות גשם שמתאימים לנו."
היא תרקום איילים, ציפורים, ארנבות, נמרים בבגדים חדשים. אני יודעת, כי לעתים קרובות ראיתי דוגמאות רקומות בבגדיהם של האינדיאנים הבאים לחנות.**

"חום בהיר, ירוק האיגואנה, כחול הים, צהוב השקיעה - אלה צבעים של ביצות שאנו רוצים."

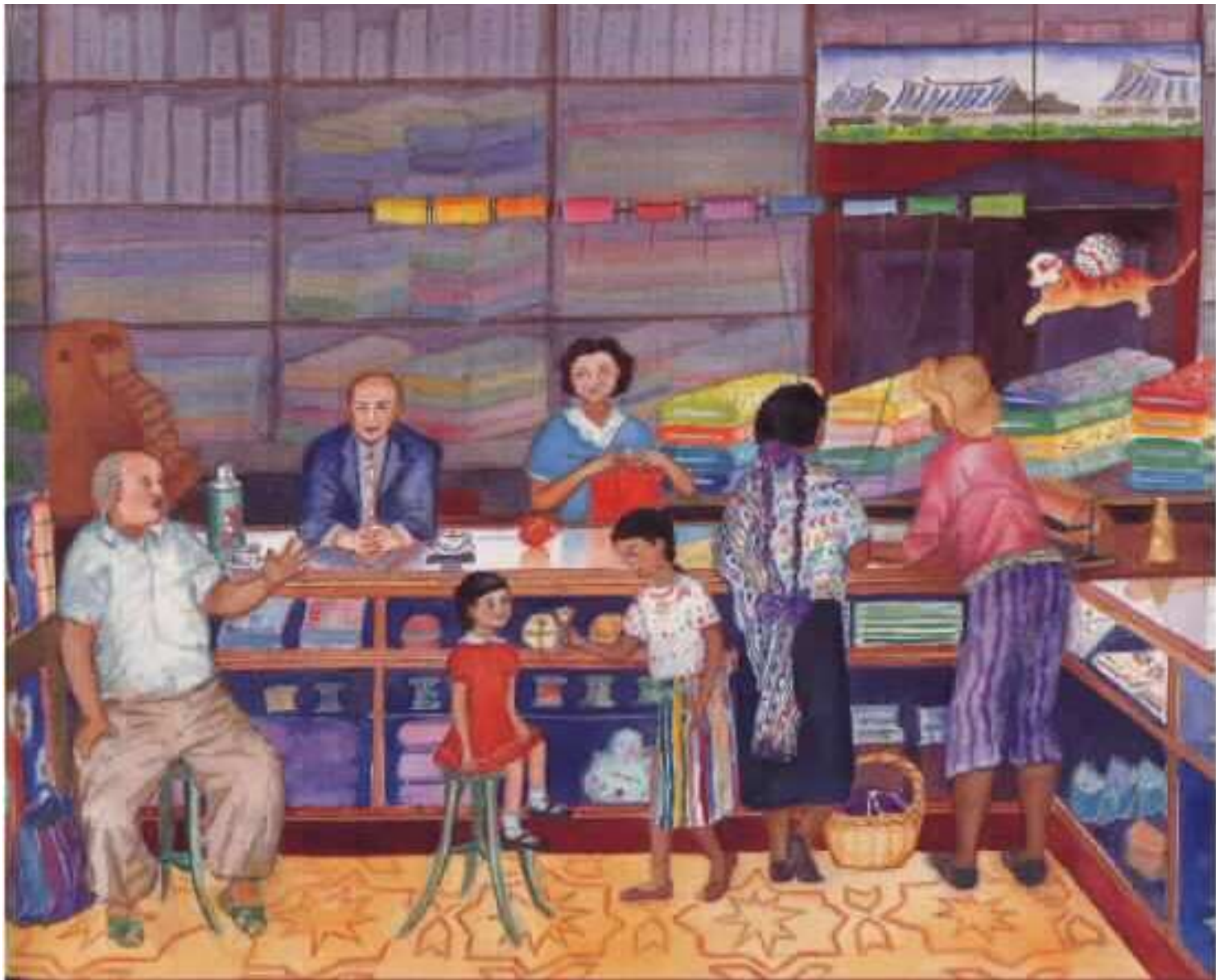
**היא תרקום מים, רעמים, ברקים ופרחים על הבגדים החדשים.
"אדום הרי הגעש, צהוב התירס, אדום הפלפלים חריפים – אלה צבעים משדות תבואה שאנו רוצים."**

היא תרקום נערים בכובעי קש ונערות עם סלים על ראשיהן.

דון צ'מה, המוכר דייסת שעועית, מביא טופו טרי. אמא קונה קצת ומזמינה אותו לכוס תה מהתרמוס, כמו שהיא מוכרת בחנות. אמא, אבא ודון צ'מה משוחחים בקול רם בסינית, צוחקים וצועקים. הם מדברים על תשעה הנהרות, מקום מגוריהם בסין, עיר מולדתם בסין. מי עזב, מי נשאר, כמה טריים היו הדגים ואיזה מאכלים לא באו לפיהם מאז שברחו, לפני כחמש-עשרה שנים, ואיך הם אבדו את בתיהם במלחמה האכזרית. הם מתלוננים על איטיות הדואר בו שולחים הביתה כסף.

הגיע זמן ארוחת צהריים. ננה, בטו, מנדו, צ'יקי ואדולפו חזרו מבית הספר. משפחת האינדיאנים יוצאת כדי לאכול ולנום בשוק, כמה רחובות מכאן.

אנו אוכלים כאן, כי אנו חיים מאחורי החנות. אמא כבר במטבח ומכינה דגים, טוחנת פלפל חריף, כותשת בשר בשני קופיצים, טאקט, טאקה צ'ומפ, טאקה, טאקה צ'ומפ.

בטו ממהר להאכיל את הדגים בפילה, בריכה קטנה מאמצע החצר המקורה. הדגים מסתתרים בין האצות אך יוצאים מהירק כדי לחטוף את פירורי לחם שנופלים למים.

אש שואגת מהתנור מוסק בעץ. האוכל רוחש בוק ואמא שמה צלחת אחרי צלחת ליד ערמת טורטילס.

אמא, אבא וצ'מה, שנשאר לעתים לצהריים, מדברים על דודים, דודות, ידידים ודודנים מתשעה הנהרות, הונג-קונג וטיוון. אלה מקומות כל כך מרוחקים, שאני מכירה אותם רק מצילומים ותמונות על לוחות השנה התלויים על כל קירות הבית. אך האחים והאחיות שלי לא שמים לב כלל.

אנו רוצים לסיים את הארוחה ולצאת למשטח הגג. ליד
המדרגות רעועות, קרוב למטבח, אבא שותל ורדים ושושנים
סינים בארגזי עץ ישנים, וגם בנה כעין נוף מלאכותי זעיר עם
הר מבטון ועם פגודות ודגי זהב ששוחים שם.
"זה ההר הצהוב המפורסם של סין" הוא אומר. אני מתארת
לעצמי שאני מטפסת על הצוקים התלולים והולכת לאבוד בין
הסלעים המשונים. אבל כמה זה נפלא לעבור את גשר הירח
ולנוח ליד פגודה!

אנו עולים על הגג. עם ננה, בטו ומנדו אנו מורחים את שיפוע
הגג בדונג של נרות ואחר כך גולשים עליו בארגזי קרטון ישנים,
צוחקים ומתהפכים ליד הקיר.
מופיע ענן אפור ומטפטף קצת גשם. בשמים מלאי שמש
מופיעה קשת בענן.

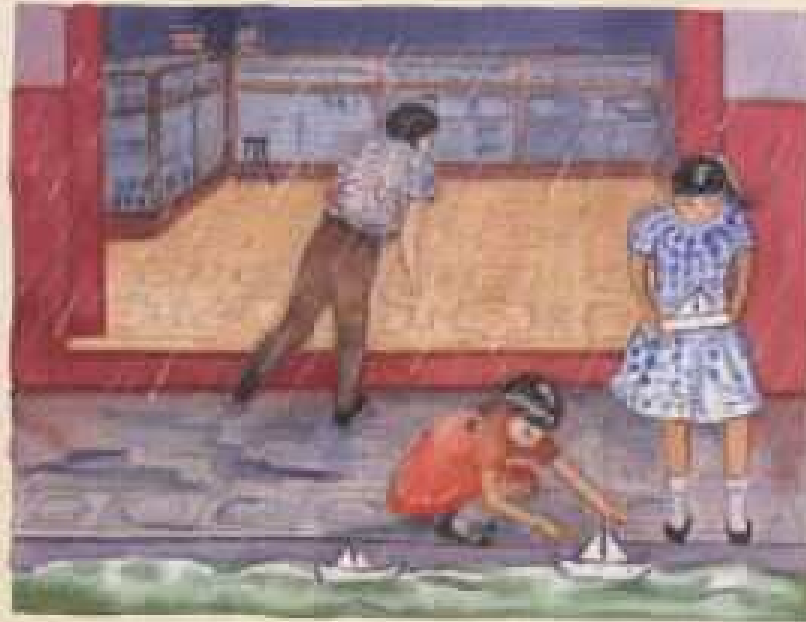

אבל אמא קוראת לאחים ואחיות שלי לחזור לבית הספר. דון צ'מה
הלך כבר הביתה. אמא מתאפרת ושמה שפתון על פיה. אבא לובש
מעיל ופותח שוב את החנות. משפחת האינדיאנים ממתינה כבר
ליד הדלת.
"שלום" – אנשים באים והלכים במשך כל אחר-הצהריים.

עננים כבדים ושחורים מכסים את השמיים ומסתירים את השמש.
טיפות גשם גדולות נופלות בכבדות על הגג. פונג-פונג-פונג נשמע
הצליל מעל ראשי, יורד ושוב עולה. אבא מדליק אורות. "כבר חושך
בשלוש אחר הצהריים!" הוא אומר.
הגשם מרביץ בגג. הוא כל כך חזק שאנשים מוכרחים להגביר את
קולותיהם כדי שישמעו אותם.
כשהאחים והאחיות שלי חוזרים מבית הספר, אנו עושים סירות
מנייר ומשיטים אותן במורד הרחוב.

אחר כך הם מוציאים את הספרים ומכינים שעורי בית. אך פתאום נכבה האור. זה קורה כשירד גשם חזק. אבא מוציא פנסי נפט ומדליק אותם, כשאנו בינתיים מחזיקים פנסי כיס. הוא תולה את הפנסים מעל הדלפקים ואנו עושים באצבעות צלליות של דמויות.

אמא חוזרת למטבח כדי להכין ארוחת ערב לאור פנס נפט, ואבא
דואג לחנות. פתאום האורות נדלקים שוב. סנטיאגו ומריה קושרים
בקופסאות את החוטים שקנו. הוא שם קופסה אחת על גבו. היא
ואלסיטה סוחבות אותן על ראשיהן. הם ממהרים כדי לתפוס את
האוטובוס האחרון לכפר שלהם.
הגיע זמן לסגור את החנות. הגשם רק מטפטף עוד קצת. סנטיאגו,
מריה ואלסיטה עוזבים האחרונים.
"בואנס נוצ'אס" – "לילה טוב".
אבא מכסה את חלון הראווה בחזית. אחר כך הוא סוגר את כל
הדלתות ומוריד את תריסי הברזל.

**קליק-קליק-קלאק אבא סופר את הכסף בעזרת
החשבוניה שלו. באבן שחורה, קטנה, הוא טוחן דיו
שחור ועם מכחול סיני כותב מילים סיניות, בטורים
מימין לשמאל, על הניר הרך של ספר החשבונות. אמא
גומרת את הסריגה שלה. האחים והאחיות מתכוננים
ליום המחרת.**

**אני שרה ורוקדת על רצפת המרצפות. אני בטוחה
שאמא ואבא מביטים עלי מזווית העין.
קליק-קליק-קלאק. כך נגמר היום.**

